

[Krag.]

elskværdig Chef, hvis Nærværelse aldrig mærkedes.

Det skulde formodentlig være en Bebrejdelse. Det skulde formodentlig være en Tilkendegivelse af en vis Ligegyldighed, en vis Forsømmelighed fra min Side, og saaledes opfattedes det ogsaa her til venstre i Salen, hvor jeg hørte en hyggelig Latter i Tilknytning til den højtærede Socialministers Bemærkning.

Men jeg maa sige til den højtærede Socialminister: Ogsaa dette tager jeg som en Kompliment. Jeg er nemlig af den Opfattelse, at naar der indenfor et Regeringsomraade af dygtige og energiske Embedsmænd arbejdes loyalt efter de Direktiver, som vedkommende Minister giver, saa skal man ikke mærke noget til ham, han skal ikke rende rundt fra Kontor til Kontor og slukke Lys og se efter, hvad der skrives, og hvor mange Breve der er sendt ud, og om det netop er Klokkeren 5 Minutter over 10 eller 5 Minutter før 10 vedkommende indfinder sig. Han skal ikke give sig til at kritisere, om denne eller hin maatte kunne paa dette eller hint Omraade mene som han, om denne eller hin netop havde hilst, som han ønskede, og alt dette, som gør, at man mærker en Chef paa en ubehagelig Maade. Jeg mener aldeles ikke, det er fornødent, og jeg maa sige, at det har aldrig i mit Samarbejde med den nuværende højtærede Socialminister som Chef for en betydningsfuld social Administration været fornødent for mig at lade ham mærke mig paa den Maade.

Derimod har jeg naturligvis nu og da mærket den højtærede Socialminister som Invalideretspræsident; det har jeg mere end een Gang, og jeg tvivler ikke om, at naar den højtærede Minister har talt om mig som en elskværdig Chef, har han derigennem villet tilkendegive, at han aldrig er kommet til mig uden at faa en venlig Modtagelse, uden at jeg har givet mig Tid til at høre paa, hvad han har ønsket, og været rede til en Forhandling med ham om at faa den bedst mulige Ordning tilvejebragt paa de Omraader, hvor den højtærede Minister, den daværende Invalideretschef, var i Tvivl. Saa jeg maa i det store og hele, trods den Slutningsbemærkning, som knyttedes til Rosen over mig, takke for den Opfattelse, som den højtærede Minister har faaet af mig som et Ministeriums Leder. Jeg kan kun udtale min Tilfredshed dermed.

Jeg kommer saa til selve Lovforslaget og Cirkulærerne. Jeg vil da gerne sige til den højtærede Minister, at han har ikke Ret,

naar han siger, at jeg kunde ikke vente, at der ved Tilrettelæggelsen af denne Understøttelse ude omkring i Befolkningen skulde tages Hensyn til Trangen; det kunde jeg ikke vente, thi hvor Talen er om Medlemskab i Arbejdsløshedskasser, maatte der være en selvstændig Ret til at faa denne Understøttelse, saaledes som ogsaa den højtærede Minister har udtrykt det i sit Cirkulære.

Men jeg vil dog henstille til den højtærede Minister, at han optager et Studium af den Udformning, som Gennemførelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedssunderstøttelse fik i Aarene fra 1921 frem til 1927. Det var ogsaa en Ordning, som i nogen Maade og i hvert Tilfælde i en anden Grad, end Tilfældet er med den Ordning, der tilvejebragtes den 19. Oktober, havde Tilknytning til Forsikringsprincippet. Thi det stod jo, hvad hele Forvaltningen af det angaar, i nøje Tilknytning til Forvaltningen af selve Arbejdsløshedskasserne, til Dels gennem disse Kassers egne Mænd. Men hvis den højtærede Minister undersøger Sagen, vil han finde, at Arbejdsløshedskassemedlemmerne trods denne paastaaede selvstændige Ret aldeles ikke blev stillet saaledes, som den højtærede Minister har stillet dem, stillet saaledes, at der intet som helst Hensyn skulde tages til, hvad der forud for Understøttelsens Indtræden var indtjent af de vedkommende indenfor et vist Tidsrum, og heller ingenlunde stillet saaledes, at det var ligegyldigt, om den vedkommende arbejdsløse var Medlem af et Hjem, hvor der ad anden Vej tilvejebragtes Indkomster.

Den højtærede Minister vil se, at dette aldeles ikke er Tilfældet ved Uddelingen af den ekstraordinære Hjælp. Der var sikret mod, at en saadan Hjælp udbetaltes Personer, som indenfor et vist Tidsrum forud for Arbejdsløshedens Indtræden havde indtjent saa meget, at det vilde være tilstrækkeligt for dem at leve af i et Aar. Der var draget Omsorg for, at hvor Ægtefællen enten havde Indkomst eller Understøttelse efter Reglerne for den ekstraordinære Arbejdsløshedssunderstøttelse eller fuld Understøttelse af vedtægtsmæssig Art, kunde den arbejdsløse Ægtefælle ikke faa Hjælp i fuldt Omfang.

Hvorfor har den højtærede Minister ikke truffet saadanne Bestemmelser? Jeg tror, den højtærede Minister havde gjort sig selv og den Lovgivning, som han er sat til at forvalte, en stor Tjeneste, hvis dette var sket; saa havde adskilligt af den dybe Forundring over den Rundhaandet-